

Kapitola sedmá

Torgan

Prašná cesta plná drobných kamínků doprovázela každý jejich krok hlasitým skřípotem. Ekrona to trochu rozčilovalo. Býval zvyklý pohybovat se nehlučně a tady o sobě dával vědět dlouho dopředu. Alespoň se k nim díky tomu jen těžko mohl někdo přiblížit nepozorován.

Jak přicházeli k západní bráně, v Meře opět narůstal neklid. „Není trochu pozdě na návštěvu?“ zeptala se opatrně. „Je něco jiného přijít v noci do hostince a k někomu domů.“

Ekron se suše zasmál. „Pochybuju, že by Torgan takovou chatrč nazýval domovem.“

„Jak to můžeš vědět?“ zarazila se Mera.

„Protože ho znám,“ zazubil se na ni. „Je to můj starý přítel.“

Mera se ohromením nezmohla na slovo, ale ulevilo se jí: pokud se s otcem zná, určitě je nevyhodí.

Stanuli před nejnuznějším stavením, jaké kdy Mera viděla a to počítala i kůlnu na nářadí v rohu jejich vlastní zahrady. Byl to dřevěný domek s jediným nezaskleným oknem, děravou střechou a pootevřenými dveřmi stlučenými z hrubých příček a neopracovaných větví.

Ekron přistoupil ke dveřím a opatrně, spíš proto, aby mu nezůstaly v ruce, než aby nezavržaly - to by byla stejně marná námaha, je otevřel.

Nasáli poměrně nepříjemně štiplavý zápach. Nikde nesvítilo jediné světlo. Ekron pozvedl hůlku a ta se slabě rozzářila. Odhalila se jim nuzná světnice s jediným slavníkem, starým křeslem a vyhaslým krbem. V křesle se zakloněnou hlavou seděl a zjevně spal jediný obyvatel této bídné stavby. Mera přešlápla a cosi jí pod botou hlasitě prasklo. Spáček sebou trhl a pomalu se narovnal. Mera omluvně pohlédla na otce, ten se však s lítostí díval na muže v křesle. „Torgane...“ řekl tiše.

Torgan na několik vteřin ztuhl, potom se obrátil za hlasem. „Kdo jsi?“ zasípál. „Jsi přítel, nebo nepřítel?“

„Ty mě nepoznáváš?“ zeptal se Ekron trochu zaraženě.

„Tvůj hlas mi zní povědomě, ale nevím, kam tě zařadit,“ řekl stařec.

Ekron na něho sotva viděl. „Proč tu máš takovou tmu?“ rozhlédl se. „Kde je nějaká lampa?“

„Můj život je v temnotě. K čemu by mi byla lampa?“ vydechl zlomeně.

Ekron zvedl hůlku výš a její světlo mu odhalilo víc ze starcova obličejce. Oči měl převázané pruhem špinavé látky. „Torgane...“ zašeptal.

Torganův obličej se však proměnil náhlým poznáním. „Ekron?“ řekl tiše. „Jsi to ty?“

„Jsem to já, starý příteli. Co se ti to stalo? Vypadáš děsivě.“

Torgan se zachechtal. „Jsi upřímnější než zrcadlo. Vždycky jsi byl takový.“

„Ty ne,“ utrousil Ekron. „Když jsem tě viděl posledně, nevypadal jsi tak poškozeně. A viděls i ty mě. Co se stalo?“

„To je dlouhá historie, Ekron,“ zavrtěl hlavou Torgan. „Ale ať se propadnu, jestli nejsem překvapený, jako jsem už dlouho nebyl. Kde se tu bereš?“ Náhle úsměv z jeho suchých starých rtů zmizel. „Doufám, že tu nejsi kvůli údolí?“ Ekron zaváhal na dost dlouho, aby už Torganovi nedokázal namluvit, že Stinné údolí nebylo jejich cílem. „Nechod' tam, Ekron. Jestli je ti život milý, nechod' tam.“

„Jestli se nepletu, tak vy jste ten, o kom strážný mluvil, že se odtamtud vrátil?“ zeptala se Mera.

Překvapený Torgan se k ní otočil. „Komu patří tenhle jemný hlas?“ zeptal se zdvořile.

„To je Mera, moje dcera,“ řekl Ekron.

„Ó, tak ty máš dceru,“ uznale přikývl téměř lysou hlavou. „Velmi rád tě poznávám. Teď doopravdy lituji, že jsem přišel o oči. Jsem docela zvědavý, jestli byl k tobě Pán milosrdný a ušetřil tě takového velkého nosu, kterým poctil tvého otce.“

„Můžeš být úplně v klidu,“ odpověděl naoko dotčeně Ekron. „Mera je dokonalou kopií své matky.“

„Ano? Pak lituji ještě víc, protože Para je krásná žena,“ hodnotil znalecky Torgan.

Ekron zhluboka vzdychl: „Para je mrtvá.“

Torgan se překvapeně otočil za jeho hlasem. „Vážně? To mě mrzí. Jak zemřela?“

„Zabili ji sběrači moci. Už je to deset let. Byl jsem zrovna pryč, když se to stalo.“

„Vím, že pro tebe je to těžké, Ekroně, ale věřím, že ona se teď má lépe než ty a že na tebe čeká.“

„S tímhle mě neutěšuj,“ zavrčel Ekron. „Vždycky jsi byl blázen a jak vidím, tak tě to nepustilo.“

Meře zvědavě přeskakoval zrak z jednoho na druhého. „O čem to mluvíte?“

Torgan se k ní otočil, ale Ekron příkře odvětil: „O ničem.“ Mera se na otce zamračila, ale ten už se zase zajímal jen o Torgana. „Co je se Stinným údolím? Řekni mi to, Torgane. Už mám dost tajemných nárážek. Něco se tam děje a ty víš co. Víš, co to pro mě znamená. Chci to vědět a pokud mi to neřekneš ty, jak to mám zjistit jinak, než že se tam sám vypravím?“

Torgan se mrzutě podrbal v dlouhých vousech. „Nedáváš mi na vybranou, Ekroně. Málokdy jsi někomu dal na vybranou.“

„Se mnou se život taky nepáral.“

„Slíbíš mi, že pokud ti to řeknu, nepůjdeš tam?“

„Ne, ale slíbím ti, že pokud mi to neřekneš, tak tam půjdu.“

„Dobrá, slíbíš mi tedy alespoň, že až mě vyslechněš, tak zvážíš, jestli tam opravdu musíš?“

Ekron přikývl, ale pak si uvědomil, že ho Torgan nevidí. „To ti slibuju.“

Torgan se zhluboka nadechl; v tom překvapeně obrátil svou pozornost k uzlíku, který Ekron celou dobu držel v ruce. Jako by v tom hlubokém nádechu pronikla do jeho nosu i vůně teplého chleba, která sváděla statečný souboj se všudypřítomným zápachem. „Chleba...“

„To ti posílá hostinský,“ řekl Ekron.

Torgan se zasmál. „Tak takhle ses o mně dověděl? Nějak ve vás poznali kouzelníky a vyhnali vás ke mně...“

„Asi nejsme první?“ zeptala se Mera.

„Ne, to nejste. Ale nevím, co se stane, až přijdou na to, že jsem taky kouzelník,“ řekl trpce Torgan.

„Oni to nevědí?“

„Ne, děvče, nevědí. Jsem tu jen pár let.“

„Nikdy si nevšimli tvých kouzel?“ pochyboval Ekron.

„Vzdal jsem se jich, Ekroně. Zlomil jsem svou hůlku.“

Ekron zavrtěl hlavou. „No, teď už ani nevidíš, kam tě to přivedlo. Tu máš,“ vtiskl mu do rukou uzlík jídla. „A teď spust’.“

Torganovy prsty však hbitě rozvázaly uzel a sevřely se kolem bochníku. „Děkuji ti, Pane, za tvůj dar,“ vydechl vděčně. Mera si byla jistá, že neděkoval ani jednomu z nich. „Je ještě vlažný,“ dodal nadšeně. „Tu máš, děvče,“ natáhl ruku s velkým kusem ulomeného chleba k Meře.

„Ten je přece váš. Poslal ho vám a my máme vlastní zásoby,“ oponovala.

Torgan se vlídně usmál. „Dítě, donesli jste mi tenhle chléb a je tedy můj. A vy jste moji hosté. Chceš mě urazit tím, že budeš pod mou střechou jíst vlastní jídlo, když tě chci pohostit svým chlebem?“

Mera si od něho nabízenou skývu vzala. „Děkuji vám, Torgane.“ Uklonila se mu při tom, i když věděla, že ji nevidí.

Torgan odtrhl další kus a podal ho Ekronovi. „Jak chceš, příteli. Abych tě pod tvou děravou střechou neurazil. Jen abys kvůli nám dva dny nehladověl.“

Torgan pokrčil rameny. „Pán mě nasytí, když bude chtít. A když nebude chtít, budu hladovět.“ Pak se obrátil k Meře. „Dítě, tam na polici je džbáněk lipového medu, podej nám ho prosím.“

Mera našla malý džbáněk a podala ho Torganovi. Stařec ho otevřel a pak jim nabídl, aby si v něm chléb namočili.

„Nikdy jsem nejedla tak dobrý med,“ pochválila ho Mera. „Jen párkrát trochu od divokých lesních včel, ale těm se to nikdy moc nelíbilo. Navíc lipový med je mi sympatický.“

„Proč?“ zajímal se Torgan.

„Má hůlku z lípy,“ předešel ji v odpovědi Ekron. Na Torgana to udělalo dojem. „Z té Lípy,“ dodal Ekron se zvláštním důrazem.

„Vážně?“ Torgan se zdál být upřímně ohromen. „Škoda těch zatracených očí,“ posteskl si. „Rád bych takovou hůlku viděl a ještě mnohem radši bych viděl tu, které patří.“

„Tak bys nám mohl konečně vypovědět, jak jsi o ně přišel. Jestli se nepletu, má to co dělat se Stinným údolím. Přišel jsi o ně tam, že ano?“

Torgan pokýval hlavou. „Ale to bylo až skoro na konci. Ani medem jsem ti nezalepil pusy, abych to nemusel vyprávět. Vždycky jsi byl neodbytný paličák, Ekron.“

Mera se na otce zamračila: „A mně jsi říkal, že jsem tvrdohlavá po mamince.“

Torgan se poprvé doopravdy od srdce zasmál: „Já tvou maminku znal, Mero, a můžu potvrdit, že byla paličatá, ale těžko říct, jestli víc nebo míň než tvůj otec; spíš trochu jiným způsobem; v jiných věcech. Tvoje -“

„Zase se to snažíš zamluvit,“ napomenul ho jemně Ekron.

„A zase neúspěšně,“ povzdechl si Torgan. „Tak to máš mít, když po tom tak toužíš.“ Na chvíli se odmlčel, jako by musel přemáhat vlastní vůli, pak roztřeseným hlasem začal tiše mluvit: „Před pěti lety přišlo do údolí zlo, jaké nikdo nepoznal. Nejen zlí čarodějové, bylo to víc, než je vidět. Bylo to cítit. Něco tak obrovsky hrozného, s čím jsem se doposud nesetkal. Bylo to všude a působilo to na všechny. Zlo jako z jiného světa. Lidi mu propadali. Jako by se v nich budily jen ty nejhorší, nejzvrácenější věci, jako by mohli dělat komukoli úplně cokoli, jako by všichni ztratili svědomí. Vraždili se a už pro to nehledali ani záminku ve sbírání moci. Krev tekla všude. Znásilňování žen i děti bylo na denním pořádku...“

Já... nikoho jsem nezabil, ale hlavou mi běžely strašné myšlenky, moje srdce propadalo touhám, s kterými nemělo co bojovat. Naštěstí tohle všechno přišlo až potom, co jsem zničil svou hůlku.“ Ekron nesouhlasně zavrtěl hlavou. „A pak taky dřív, než jsem stačil někomu něco udělat, mě přepadli, zbili a zavřeli do klece, kterou pověsili vysoko do skal nad údolím. Takových byly desítky. Víš, Ekron, přišlo mi to, jako by všichni věděli, co ten který druhý udělal a museli ho za to potrestat. Kdo mohl vědět, že jsem byl s tebou, když jsi králi *slabých* dával očarováný meč? Nikdo to nevěděl, ale všichni to na mě pokřikovali. Pověsili mě tam jako zrádce.“ Na chvíli se odmlčel a otřel si slzy z tváří hřbetem vrásčité ruky. Meru napadlo, jak zvláště působí slzy u někoho, kdo přišel o oči. Torgan zhluboka vzdychl, jako by sbíral sílu vyslovit nějakou ještě horší věc. „Ekron, než mi vrány vyklovaly oči, viděl jsem, jak v kleci vedle mne umírá tvá matka.“

Ekron v hrůze svěsil hlavu. „Pověsil ji tam on?“ zeptal se tiše.

„Ano,“ přikývl soucitně Torgan.

„Kdo?“ zeptala se Mera.

„Tvůj dědeček,“ hlesl stařec suše.

„To snad ne...“

„Ale jo,“ vydechl Ekron smířeně, jako by vlastně ani nic jiného nečekal. „Můj otec byl dost radikální čaroděj. Věřím, že tenhle rád se mu musel zamlouvat.“ Ostře pohlédl na Torgana. „Jak ses dostal ven? Vsadím se, že tehdy ti hůlka dost chyběla.“

„Netvrdím, že bych tehdy nepochyboval, jestli jsem neudělal chybu,“ připustil Torgan. „Chceš vědět, jak jsem se dostal ven? Nevím. Tři dny jsem tam umíral, slepý, hladový, žíznivý. A pak jsem se probral v rozbité kleci na skalní římsu, která byla nejmíň o třicet metrů níž, než jsem visel. Po takovém pádu by klec musela být mnohem rozbitější a já bych v takovém stavu nemohl přežít.“

„Jak to víš? Bys už přece slepý.“

„Všechno jsem si to pak skládal dohromady a tak to vyprávím,“ odsekl Torgan. „Chceš dopodrobna vykládat o tom, jak jsem jako slepý červ v temnotě sevřený strachem ležel někde, kde každý špatný pohyb mohl skončit pádem do propasti? Jaký mě svíral strach, protože jsem nevěděl, jestli budu ještě žít, protože jsem pochyboval, jestli vůbec chci žít? Slepý, bezmocný, po všem, co jsem v údolí viděl. Myslíš, že mě nenapadlo, jestli by nebylo lepší se nad tu propast nahnout a skoncovat se vším? Možná tam nahoře nebyla ta vůle tak silná, ale pořád tam působila. A co když se vrátím dolů? Co bude pak? Chceš to takhle slyšet, Ekron? Jestli tě to odvrátí od tvé pošetilé cesty, rád ti to vypovím.“ Torgan mávl vrásčitou rukou a odmlčel se.

Mera si starce s neskrývaným úžasem prohlížela. Po všem, co slyšela, jí připadalo nemožné, že by se sám bez pomoci dokázal dostat tak daleko. „Jak jste se odtamtud dostal, Torgane?“ zeptala se

úplně jinak než Ekron; v jejím hlase byl živý zájem a údiv ještě podpořený těmi zvláštními narážkami na cosi, čemu Torgan přikládal nesmírný význam, ale její otec to považoval za bláznovství. Třeba to, proč se Torgan vzdal své moci a zlomil svoji hůlku.

Torgan se na ni usmál. Trochu ji překvapilo, že navzdory nepochybně vysokému věku a mnoha utrpením, mu žádný zub nechyběl. „Pán mě zachránil, dítě. Nejprve mě sundal i s tou klecí dolů.“ Mera bleskla pohledem po otcově posměšném, pochybovačném výrazu ve tváři. „Potom mě vedl dolů. Lezl jsem po kolenou, po břicho, abych nespádl, ale měl jsem zvláštní pocit, že mě Pán spadnout nenechá. Co ti budu povídat, dítě. Taková cesta trvala týdny, ale podařilo se mi dostat se až sem. Nechali mě tu žít v téhle boudě. Neškodný blázen, který vypráví historky za pár soust. Děti mě rády poslouchají, pokud je rodiče nechají. Ale nebýt hostinského, asi by mě tu nenechali. Je jeden z mála, který mi věří, že se všechno stalo tak, jak jsem to vyprávěl teď vám. Většinou nemá čas, ale někdy si spolu dlouho povídáme o Pánu. Myslím, že si o něm s nikým jiným nepovídá a i proto chce, abych tady zůstal.“

„Já bych ráda věděla víc -“

„Já taky,“ přerušil ji rázně Ekron.

„Slyšel jsi ve Stinném údolí nebo kdekoli jinde o někom, kdo se jmenuje Belog?“

Přestože Meru pohněvalo, že ji otec už po několikáté uťal, když se chtěla dovědět víc o tom, jehož Torgan nazýval Pánem, možné zprávy o bratrovi zajímaly i ji.

Torgan zavrtěl hlavou: „Kdo je Belog?“

„Slyšel jsi o něm?“ naléhal Ekron.

„Ne, nevzpomínám si, že bych to jméno slyšel. Kdo to má být?“

„Můj syn.“

„Tak ty máš taky syna? Počkej -“ Torgan se zamyslel. „To je to Pařino dítě?“

„Přesně tak,“ připustil Ekron.

„Takže tvůj nevlastní syn.“

„Ano. Před deseti lety zmizel za dost podivných okolností.“ Vyložil Torganovi, co se tehdy v jejich domově na okraji Kouzelného lesa odehrálo.

Torgan dlouze trávil pochmurné vyprávění. „Ekrone, abych byl upřímný, raději se připrav na nejhorší. V případě dobrých zpráv pak budeš mile překvapen.“

„Myslíš, že je mrtvý?“

„Za určitých okolností by i to mohla být dobrá zpráva, nemyslíš?“ řekl Torgan ponuře. Ekron se nemusel ptát, co tím stařec myslel; věděl to sám až příliš dobře.

Rozhostilo se dlouhé ticho. Vítr hvízdal dírami ve střeše, jako by to byla veliká flétna; porůznu přitlučená prkna vrzala, zvenku se ozýval štekot několika nepokojných psů. Ekron otočil hlavu k východu; tím směrem leželo Stinné údolí, jeho jediný skutečný domov. „Půjdu tam,“ řekl nakonec. „Podívám se domů a nežádám nikoho, aby šel se mnou.“

Mera se napřímila. „Řekla jsem ti už před hostincem, co si o tom myslím a ani Torganovo vyprávění nic nezměnilo. Spíš naopak. Pokud chceš jít, tím spíš nepůjdeš sám.“

Ekron s ní tak úplně nesouhlasil, na druhou stranu byl rád, že půjde s ní; byla jeho obrovskou oporou. Povzbudivě na ni kývl. Pak se otočila ke starému muži. „Chcete jít s námi, Torgane?“

„Ne, dítě, to nechci,“ odmítl s hořkostí v hlase. „Koho Pánův zázrak vytáhne z bahna, neměl by do něj tak rychle spěchat zpátky.“

„Nebýval jsi tak opatrný,“ připomněl mu jemně Ekron.

„Ne, ale taky jsem nebýval tak starý. Jsem starý, Ekrone, starý i podle počítání kouzelníků. Den, kdy už se neprobudím a vydám se na cestu ke Stvořiteli, už není daleko,“ řekl Torgan hlasem chvějícím se nadějným vzrušením.

„Nemluv tak,“ napomenul ho Ekron.

„Proč?“ usmál se Torgan. „To už jsi tolik zapomněl? Ano, cítil jsem to ze slov, která jsi řekl i z těch, která ti vadila. Zapomněl jsi, kdo jsme. Bojíš se Smrti.“

„Ovšem,“ připustil Ekron. „Strach ze smrti je přirozený.“

„Smrt mi umožní jít domů,“ zakymácel se, jak se pokoušel postavit. „Podívej se na mě, Ekrone. Upřímně, co vidíš?“

„Svého dobrého přítele,“ ujistil ho Ekron.

„Pak jsi stejně slepý jako já,“ odsekl Torgan. „Jsem stařec, slepý žebrák, bezmocný kouzelník, který se rozhodl žít jako *slabý*...“

„K tomu tě nikdo nenutil,“ připomněl mu jízlivě Ekron.

„Udělal jsem ve svém životě spoustu špatných rozhodnutí, ale tohle, příteli, bylo jediné doopravdy správné,“ odvětil vyrovnaně Torgan.

„Proč jste to vlastně udělal?“ zeptala se Mera.

„Protože je to starý blázen!“ vybuchl zlostně Ekron. „Podívej, Mero, kam ho to přivedlo: Je to troska, která vypráví příběhy za kus žvance. Nemůže odejít, protože je slepý a nepřežil by a i kdyby nebyl, stejně by neodešel, protože nemá kam jít. Jeho domov byl ve Stinném údolí, ale tam se bojít vrátit. Zničit vlastní hůlku uprostřed války, protože s válkou nesouhlasím, je sice strašně ideové, ale zároveň to z tebe udělá nejsnadnější cíl! Ne aby tě napadlo to někdy taky udělat. Tvoji matce jsem to rozmluvil.“ Meře ohromeně padla brada. „Přesně tak, tvoje matka nenáviděla válku, nenáviděla násilí a pokud to šlo, nechtěla používat ani jednoduchá kouzla. Ty si to asi nepamatuješ, Mero, ale když jsme ji našli, víš, kde měla hůlku? V šuplíku v ložnici. Byla sama doma a nevzala si ji k sobě. Když ji přepadli, neměla se jak bránit.“ Otočil se k Torganovi a zlobně ho píchl ukazovákem do prsou. „Ani ten její Bůh ji nezachránil. Možná zachránil tebe, abys žil jako troska. Já bych v té kleci radši chcípnul.“ S těmi slovy vyrazil z domu ven.

Po Ekronově výstupu zavládlo dusné ticho. Po několika minutách ho konečně porušila Mera. „Nikdy jsem ho takhle vyvádět neslyšela,“ řekla omluvně.

Torgan se ušklíbl. „Já ano, několikrát. A vždycky ho to celkem rychle přešlo. Nemusíš se bát, že by se teď v noci vydal na cestu. Bez tebe neodejde. Kdyby pro nic jiného, tak aby tě tu nenechal samotnou s takovým starým bláznem.“

Mera se rozesmála a pohládila Torgana po lysém temeni. Ať o něm různí lidé tvrdili cokoli, ona začínala mít tohoto zvláštního staříka docela ráda a jedním si byla jistá: jestli tu byl někdo blázen, rozhodně jím nebyl Torgan.

Torgan zjevně Ekrona znal opravdu dobře: vychladlý a nejspíš i prochladlý se vrátil do starcovy chatrče ještě za noční tmy. Ráno se však nijak zvlášť nezdržoval a dával celkem jasně najevo, že by z vesnice už chtěl být pryč. „Děkuji ti za všechno, cos pro nás udělal, Torgane,“ řekl tiše, sevřel mu rameno, zatřásl s ním, pak se otočil na patě a vyšel ven. „Mero, pojď, pospěš si.“

Torgan nešťastně zavrtěl hlavou a zavolal za ním: „Dej na sebe pozor, chlapče. Nepřijmeš před cestou mé požehnání?“

„Ne,“ odmítl přes rameno Ekron.

Mera se po otci ohlédla a nevěřícně zavřela hlavou. Dotáhla přezky batohu a když si ho chtěla hodit na ramena, nějaký zvláštní pocit ji zadržel. Shodila jej zpátky na podlahu, přešla ke starému muži a bázlivým, nesmělým hláskem ho oslovila: „Torgane, nevím sice, co to znamená, ale můžete dát své požehnání mně?“

Kdyby býval měl Torgan oči, jistě by zahořely jasným ohněm, tak ohromující proměna se odehrála v jeho tváři. „Děvče drahé, ani si nedokážeš představit, jak rád to udělám. Poklekni, prosím.“

Mera poklekla, Torgan vztáhl ruce a s naprostou jistotou, jako by ji viděl, ji jednu položil na hlavu a druhou na rameno. Potom začal tiše mluvit, ale ne k ní. „Pane můj, děkuji ti za to, žes přivedl Meru sem do tohoto domu v tento čas. Veď ji prosím po všech jejích cestách, chraň ji před vším zlým, co na ni na jejích cestách bude nastrojeno. Ty víš, Pane můj, lépe než já, co po ní žádáš. Ať je to cokoli, stůj při ní a kéž ona stojí při Tobě, protože pak nemůže být vystavena ničemu, co by s Tebou nemohla překonat. Ať je její cesta dlouhá nebo krátká, kéž v čase skončí u Tebe, Pane můj.“

Mera zavravorala a otevřela oči. S překvapení pohlédla na starce před sebou. S překvapením, protože na chvíli úplně zapomněla, že to byl Torgan, kdo mluvil. Ačkoli totiž měla oči zavřené, dívala se do zvláštně plápolavého zlatého světla; nerozeznávala v něm žádné jasné tvary, ale jako by ten hlas vycházel z toho světla; nebo spíš pochopení toho, o čem Torgan mluvil ve svém požehnání. A také nahlédla na to, o čem se večer několikrát zmínil. Tohle byl tedy Torganův Pán? Náhle pocítila ve své mysli, nebo srdci, snad v celém těle přítomnost obrovské moci. Moci, s jakou se

vůbec nedala srovnávat síla jakéhokoli kouzelníka, ale ani ta zlá moc, s jejíž stopou se setkala doma. Tohle byla moc, která stejným dílem budila bázeň i bezpečí.

Vytanula jí v mysli vzpomínka na slova Lípy: „*Jsi obdařena silou, pro níž žádné hůlky není zapotřebí. Ta je tvou největší zbraní i ochranou.*“ Mera si byla absolutně jistá, že moc, kterou právě cítila, nepocházela z ní, ale ještě nikdy nepocítila takové souznění. Pocit tak dokonalé blaženosti a jistoty, že právě tady je její místo. A uvědomila si neodolatelnou touhu téhle úžasné bytosti, ať už to byl kdokoli, patřit; souznít s ní, jít s ní kamkoli, kam půjde; být s ní všude a napořád.

Přála si, aby Torgan nikdy nepřestal mluvit, protože se obávala, že jakmile utichne, všechno tohle zmizí. Ale nezmizelo. Torgan utichl a ona teď viděla vrásčitého starce, který se na ni široce usmíval. „Kdo je to?“ zašeptala rozřeseně; pokusila se postavit, ale bylo snazší zůstat na kolenou.

„Bůh,“ odpověděl Torgan tiše. „Náš Pán, Stvořitel všeho, ten Jediný pravý Bůh.“

„Náš Pán... náš Pán...“ opakovala tiše Mera. „Torgane... tys prosil i za moji matku, že je to tak? Ona to taky poznala, a proto nenosila hůlku? Proto měla problémy kouzlit?“

Torgan přikývl. „Mero, kouzlo vychází z naší vlastní síly, z toho, jak si ceníme svých vlastních schopností. Z vědomí vlastní lidské síly. Teď jsi nahlédla na záblesk Boží moci a ten tě ohromil, přebil by všechno, co by kdy dokázali všichni kouzelníci dohromady. Mero, nemůžeš plně sloužit Pánu a zároveň plně užívat vlastní kouzelnou sílu. Tvá matka se to dlouho snažila skloubit dohromady a pak nebyla ani tak docela s Pánem a zároveň měla potíže i s jednoduchými kouzly. Znam to, protože jsem tím sám prošel.“

„Ale nakonec jste to dokázal, zlomil jste svou hůlku. Maminka ne.“

„Nepoužívala ji, možná pořád trochu doufala, že to půjde, ale...“ Torgan smutně pokýval hlavou. „Znal jsem tvé rodiče dobře, dítě. Ekron jistě rozmístil kolem domu kouzla, která vás před vetřelci varovala. Pochybuji, že by o nich nevěděla alespoň pět minut před tím, než vešli do zahrady. Měla dost času si pro hůlku dojít a nejspíš o tom hodně uvažovala, ale neudělala to. Mero, tvá matka sice nezlomila svou hůlku, ale věřím, že v srdci byla pevně rozhodnutá.“

„Mero, tak kde vězíš -“ Ekron se vrátil a shlédl na svou dceru klečící před Torganem. Naprázdno polkl, oba si změřil tvrdým pohledem, nadhodil si batoh na zádech a ráznými kroky beze slova odešel.

Meře se otcův pohled vůbec nelíbil. „Torgane,“ řekla naléhavě, „musím jít. Otec...“

„Ano, běž za ním, běž,“ vydechl spěšně Torgan. „Snad nebudeš litovat toho, cos právě udělala.“

„Proč bych toho měla litovat?“ podivila se Mera, která se podobně nabuzená necítila už řadu let, pokud vůbec někdy ano.

„Protože možná mnoho ztratíš.“

Mera se ušklíbala. „Já toho moc nemám, co bych mohla ztratit.“

„Máš svůj život, svou moc, lásku svého otce...“ odpověděl Torgan. „Jsi ochotná se toho pro Pána vzdát, když to bude nutné?“

Mera naprázdno polkla, jak jí alespoň částečně docházel význam jeho slov. Nechtěla zůstat rozpolcená jako její matka, takže se své moci bude muset vzdát, ale je na ni tak zvyklá, dělá ji tím, čím je. A lásku otce? Z pohledu, jímž ji před chvílí poctil, ji mrazilo. „Já... doufám, že toho budu schopná,“ řekla těžce. „Pokud mi s tím Pán bude chtít pomoci.“

Torgan se vyškrábal na nohy a krátce ji objal. „Kdyby se mu tam nahoře něco stalo, vrať se sem, dítě. Teď už se nezdržuj. Naštvaného Ekrona nosívaly ty jeho dlouhé nohy pěkně zčerstva a jen tak se neunavily.“

„Přijdu, když to půjde,“ slíbila Mera. „Na shledanou, Torgane.“

„Sbohem, dítě.“